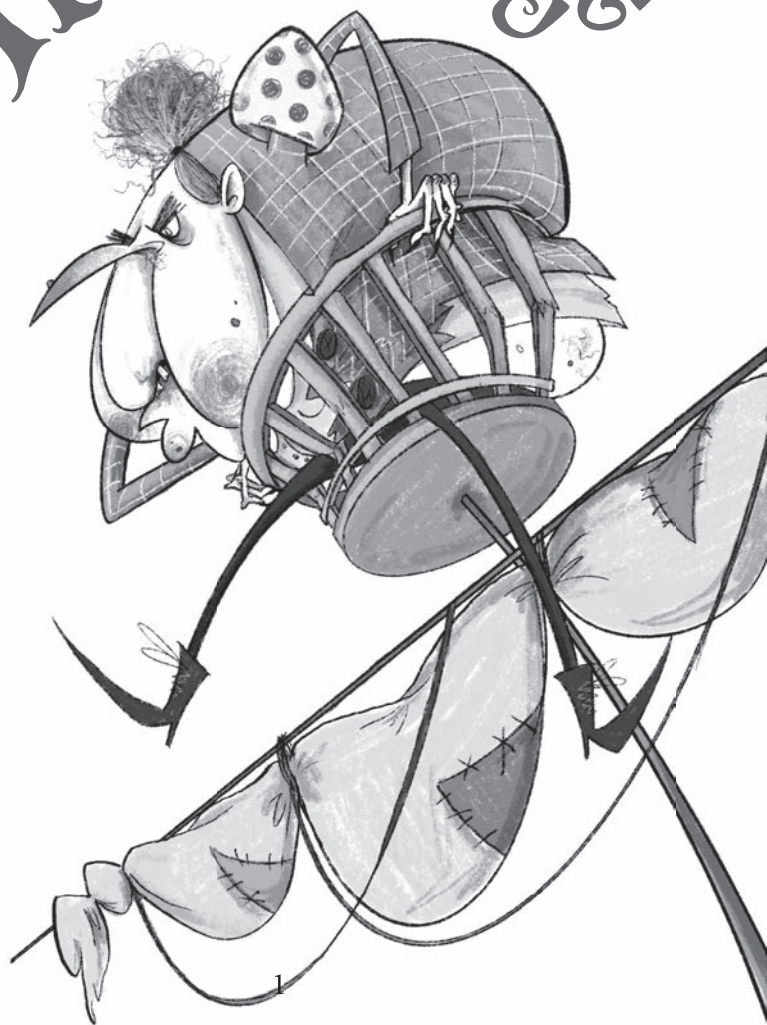

Невестница

Невештице

НИСУ ВЕШТИЦЕ.
ЧАСНА РЕЧ!

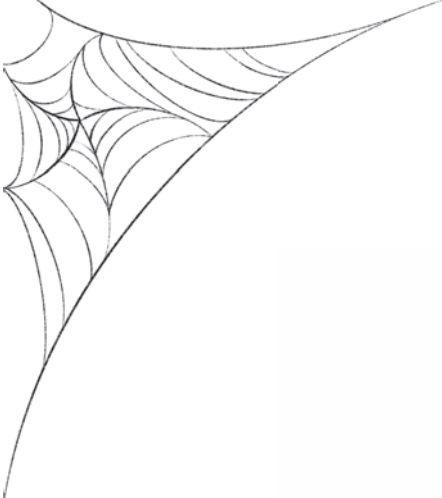
ГЕРИ ПЕНТОН

илюстровала Доти Сатон

Превела
Бојана Додић

■ Laguna ■

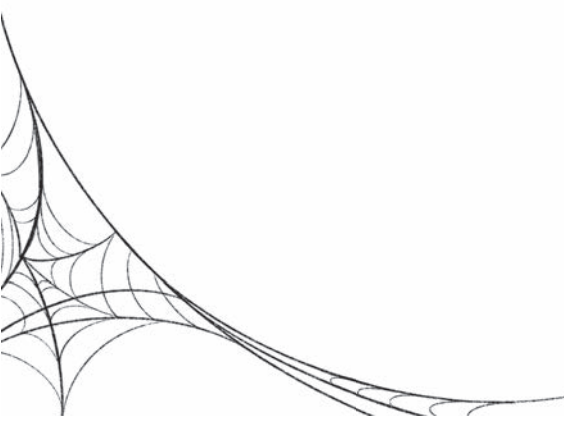

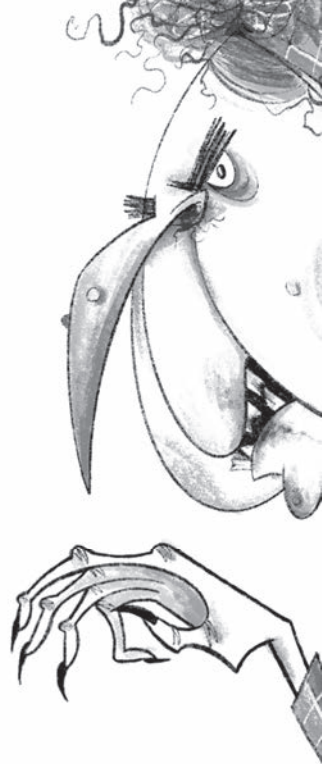
НЕВЕШТИЦЕ
Гери Пентон
Са илустрацијама Доти Сатон

Наслов оригинала
Gary Panton
THE NOTWITCHES
Illustrated by Dotty Sutton

Text copyright © Gary Panton 2025

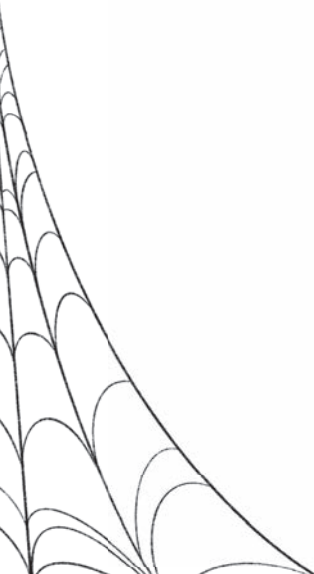
Translation copyright © за српско издање, Лагуна 2026

За Делишију

КРЦКОВИЋ КРЦКО

Написала Марина Невештица

Крцковића Крцка препознаћете по
Крцкању које га свуда прати.

Крц!

Крц!

Крц!

То му старе кости Крцкају док се
примице вашим креветима.

Он има 209 година и излази
само ноћу, јер ако му сунце дотак-
не кожу, она се сва исхрска као
да је печена. Лице му је рошава
и бајато као дуђав лебав, а има

и разбaрушене срковe који му висе
и сметају му док срце супу. Једно
око му је мало као полутка кики-
рикија, а друго велико као крупна
поморанџа.

Дугачке танке ноге штрче му из
гузе као криве цеви из судопере.
Има, брат брату, превише колена.

На глави му високи оџуцани
шешир. Шеширу фали врх, па кад
дуне ветар преко те рупе, чује се
као кад дуваш преко шупље цеви,
овако:

ПиииииииииииП!

На ногама су му излизане чизме од духове коже, које је мазнуо са уклетог игралишта. Чизме му стењу док хода, па стење и он јер су му два и по броја мање и стежу му прсте.

Крковић Крчко никад не иде на летовање, али да иде, нико не би хтео да седи поред њега у авиону (прво зато што много рашири ноге, а друго зато што мирише на гробље).

Он нема свој кревет па због тога никад не спава и увек је бескрајно уморан.

Зато вреди по Ћошковима спава-ћих соба и чека да ви заспите, да

може да ЗАКРЦКА ка вашиим
меким јастуцима и затвори своје
огромно око.

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

ТРИ ТЕТКЕ

Танка кошчата рука шчепала је папир по ком је писала Марина Невештица, згужвала га као ђуфту и убацила у уста пуна пожутелих покварених зуба. То су зуби тетка Ђеце, а ти су вам зуби сасвим навикнути на жвакање писаћег прибора. Обичне оловке, хемијске оловке, лењире – тетка Ђеца је све жвакала у своје време. Једном, у глуво доба ноћи, Марина ју је

чак видела како за трпезаријским столом грицка колут лепљиве траке.

У овом случају, међутим, то што је папир био укусан, дошло јој је као чист бонус. Тетка Гњеца је мрзела читање и писање и згрозила би се кад види Марину задубљену у мисли, док са смешком на лицу и оловком у руци ниже величанствене речи које је сама измислила. Кад год би могла да стане на пут таквој будалаштини а да се успут и фино заслади, за тетку Гњецу је то био успешан дан.

Марини није било први пут за 11 година да се осетила потпуно

беспомоћно.

„ПРЕСТАНИ С ТИМ!“, закрештала је тетка Гњеца чим је

гужву папира сјурила низ грло као бесна корњача. „Доста с тим причама! Доста с тим писањем! Чудовишта! Духови! Некакве крцкаве сподобе! То није прикладно!“

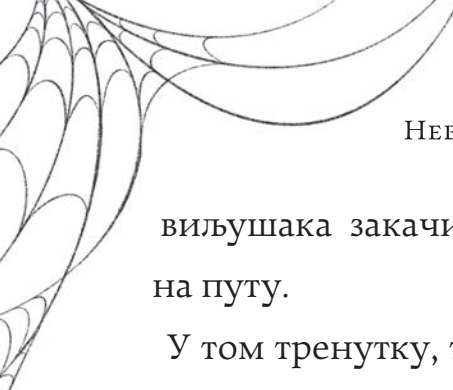
„Ти ниси прикладна“, промрмљала је Марина тихо, са сузама у очима. Марина се често осећала тужно или узнемирено, посебно кад је тетка Гњеца била у близини.

„Папир НИЈЕ за писање!“, поповала је тетка Гњеца.

„Колико пута треба да ти кажем да се храна не баца?“

„Каква је то гала-ма?“, зачуо се глас из ходника. Био је то зао глас. Звечећи глас. Глас који је звучао као да се врећа пуна

виљушака закачила за камион тешкаш на путу.

У том тренутку, треба напоменути, Марина Невештица била је у прилично незавидној ситуацији. Видите, док многе девојчице и дечаци из прича морају да се носе с једном страшном одраслом особом, евентуално две, Марина је морала да се носи с њих три. Ту вам је прво тетка Ђњеца, једно буре пуно полусварених канцеларијских потрепштина из ког штрче дугачке кошчате руке и кракате ноге. Онда вам је ту тетка контраадмиралка Варвара Невештица, која иза себе има славну поморску каријеру, али пред којом је жалосна будућност и којој је лева страна тела комплет прекривена прилепцима. А ту је и тетка Палчићка, за коју бисте по одећи јарких боја и широких кројева помислили да је душа од жене, само да комплетну своју гардеробу

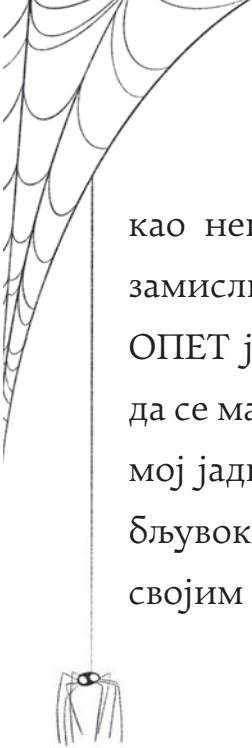
није ћапила из нечијег шатора на музичком фестивалу.

Онај глас из ходника припадао је тетки контраадмиралки Варвари Невештици. Тетка само што је изашла из купатила, где је углавном и проводила време, због оних прилепака, разуме се. Иако је одавно за собом оставила своје поморске дане, и даље се од главе до пете облачила у поморску униформу, са све златним еполетама с ресама и дворогим шеширом (који никад није скидала, чак ни у кревету). На грудима јој је висило више одликовања за разне заслуге, од обарања руку с лигњом до исправног декламовања свих могућих делова брода.

„Шта се овде догађа?“, умарширао је храпави глас у Маринин скучени собичак.

„Ово ужасно мало чудовиште“, одбрусила је тетка Гњеца, надвијена над Марином

као неки гадан паук. „Не можеш ни да замислиш шта је радила. ПИСАЛА ЈЕ! ОПЕТ је писала! А сто пута сам јој рекла да се мане тога. Док ја седим доле и тешим мој јадни празни стомак, ова грозна мала бљувока завукла се овде и квари ми вечеру својим суманутим причама.“

„Је л' то истина?“, питала је тетка контраадмиралка Варвара Невештица нагнувши се напред и као зоља упиљивши једно око у Маринино уплахилено лице.

„Да, истина је!“, рекла је Марина. „Обожавам да пишем и обожавам приче и не можете ме спречити! Пишем књигу! Моју мојцату.“

„ПИХ!“, фркнула је тетка Ђеца. „То није књига! *Ти* не можеш да напишеш књигу.“

„То јесте књига“, одвратила је Марина увређено. „Има чак и своју музичку тему.“

„Књиге немају музичке теме“, кроз зид се зачуо пригушени глас тетке Палчићке из суседне собе. Тетка Палчићка је углавном с људима разговарала кроз зидове јер је патила од тешког облика хроничног лењитиса, због чега јој је било врло напорно да се креће из собе у собу.

„Моја има!“, довикнула јој је Марина.
„Иде овако:

Ево нам стиже крцковић крцко,
у лицу бајат кô лебац дуђав,
колена има кô зоља — туче,
и око крупно кô точак рђав.

„Па ово је, заправо, добро!“, рекла је тетка Палчићка.

„ДОСТА!“, загрмела је тетка Гњеца и сасекла Марину, која је баш кренула да заусте следећи стих. „Боље би ти било да

искористиш ово време за спремање вечере, ти себични мали творе. Од ове би хартије био сјајан паприкаш.“

„Тачно тако“, сложила се тетка контраадмиралка Варвара Невештица. „А треба и мени да помогнеш с мојим... мојим... хм... проблемом.“ Како је изговорила реч *проблем*, тугаљиво је погледала на прилепке којима јој је била оклопљена лева шака.

„Треба и подове орибати и намештај опажати“, зачуо се пригушени тетка Палчићкин глас из суседне собе. „И обријати нас.“

„На посао!“, дрекнуле су све три тетке углас. Тетка Гњеца и тетка контраадмиралка Варвара Невештица окренуле су се и победоносно измарширале из Маринине собе, задовољне што су, као и увек, победиле.

Чим су тетке затвориле врата за собом, поражена Марина помирила се с тим да је

пред њом још једно грозно поподне, у ком ће крчкати свеске, рибати, пајати и обављати разне друге послове које ниједно дете, а ни одрасла особа, ако ћемо право, не би никад требало да ради.

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

ПРИДРУЖИ СЕ ВЕШТИЦАМА

ДИНГ-ДОНГ!

Марина је застала у послу (који се у том тренутку састојао од истресања тетка Ђеџиних чарапа од прљавштине која се скупља између прстију). Теткама нико никад не звони на врата. То је малтене правило. Имају и натпис на вратима и све остало.

НЕ ЗВОНИ
ТО НАМ ЈЕ
КАО НЕКО ПРАВИЛО

Као неко правило је урезано директно у врата, јер тетка Ђеца никад не би допустила траћење папира и мастила.

ДИНГ-ДОНГ!, поново се чуло с врата.

ДИНГ-ДОНГ!

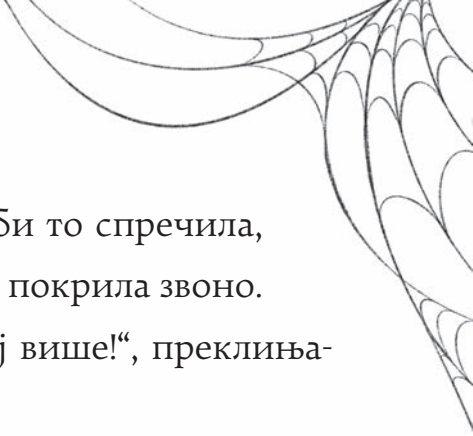
ДИНГ-ДОНГ!

„Доброоо!“, довикнула је Марина. „Долазим!“ Сјурила се ка изгребаним улазним вратима прескачући по три степенице у једном кораку.

ДИНГ-ДОНГ!, поново се зачуло звоно.

„Молим вас, престаните с тим!“, рекла је Марина спетљавши се око браве. „Теткама се то неће допасти!“

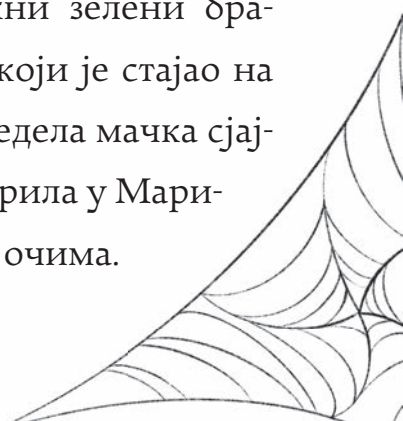
Отворила је врата баш у трену кад се неочекивани гост спремао да још једном

притисне звонце. Да би то спречила,
Марина је брзо руком покрила звоно.

„Моооолим те, немој више!“, преклињала је Марина.

Пред Марином је стајала девојчица старија од ње, у врло неубудљивом вештичјем костиму. На глави је имала црни шешир са шиљатим врхом, али изанђао, и са жалосним пластичним пауком који је висио са обода. Носила је дугачку црну хаљину с гомилом аљкаво пришивених карираних закрпа на истањеним или поцепаним местима. У једној руци држала је нешто што је Марини личило на стару метлу, мада је пре изгледало као дршка од метле. Девојчица је носила лажни зелени брадавичасте вештичји нос, који је стајао на ластишу. Крај ногу јој је седела мачка сјајне црне длаке. Мачка је зурела у Марину крупним наранџастим очима.

Тренутак-два вештица је без речи пиљила у Марину, као да је заборавила зашто је уопште ту и дошла. Онда јој се наједном на лицу појавио широк кез. „Придружи се вештицама!“, рекла је поносно. „Имамо и летак!“ На то је Марини тутнула у руке некакав папир.

ПРИДРУЖИ СЕ ВЕШТИЦАМА – писало је на папиру крупним незграпним словима. Испод тога, много ситнијим али исто тако незграпним рукописом, писало је: **ОВО ЈЕ НАШ ЛЕТАК**. Колико је Марина успела да види, то је било све што је стајало на папиру.

„Склони тај папир одавде“, прошапутала је Марина. „Ако га тетка Ђњеца намирише, створиће се овде и прогутати га док трепнеш.“

Вештица се на тренутак збунила, али јој се кез брзо вратио на лице. „Придружи се вештицама!“, поновила је. „Сигурно ће ти се... ахм... свидети.“

„Је л’ ти знаш да је сад јул?“, рекла је Марина. „Ноћ вештица је тек за три месеца.“

Вештица је набрала нос, што није било нимало лако с обзиром на то да је преко правог носа носила лажни нос. „Пих!“,